

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobců: a) L.T., ...
 b) Ing. J.T., ...
 zastoupení JUDr. Petrem Šlaufem, advokátem, Kamenická 1,
 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18,**
 306 13 Plzeň,

za účasti osoby
zúčastněné J.H., ...
na řízení:

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2017, č.j. RR/2804/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobci se společnou žalobou ze dne 28. 11. 2017, Krajskému soudu v Plzni doručenou téhož dne, domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2017, č.j. RR/2804/17 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto společné odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru stavebně správního (dále jen „Magistrát“ nebo „stavební úřad“), ze dne 9. 5. 2017, č.j. MMP/119554/17 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).
2. Prvoinstančním rozhodnutím bylo k žádosti Statutárního města Plzeň (dále jen „stavebník“) vydáno podle § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí o umístění stavby: Stavební úpravy a novostavba v areálu hasičské zbrojnice, x (dále jen „stavba“), na pozemcích parc. č. x (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. x (zahrada), parc. č. x (ostatní plocha) v k. ú. x a byly stanoveny podmínky umístění stavby.
3. Územní řízení a stavební řízení jsou upraveny stavebním zákonem.
4. Vyhláška č. 501/2006 Sb. upravuje obecné požadavky na využívání území.
5. Vyhláška č. 503/2006 Sb. podrobněji upravuje územní rozhodování, územní opatření a stavební řád.
6. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

7. Žalobci v žalobě popsali průběh správního řízení před oběma správními orgány a popsali námitky proti umístění stavby (část I. – IV. žaloby). Žalobci byli přesvědčeni, že napadené rozhodnutí trpí zásadními vadami formálního i obsahového rázu a že tímto rozhodnutím byli kráceni na svých právech. Žalobci měli za to, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná, resp. předmětné řízení trpí závažnými vadami, jelikož správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení skutků, především se nevyrovnaly s řádným odůvodněním námitek žalobců. Žalobní námitky žalobci vyjevili v části V. žaloby.
8. Z odůvodnění obsažených ve shora uvedených rozhodnutích stavebního úřadu, ze kterých ve svém rozhodnutí vycházel žalovaný, nevyplývá jakákoliv přezkoumatelnost. Žalovaný pouze konstatuje názor Magistrátu, který se s námitkami vypořádal tak, že každou namítanou věc zamítl. V odůvodnění vychází žalovaný zejména ze skutkových tvrzení stavebníka a stavebního úřadu, když tato tvrzení jsou podpořena pouze odbornými stanovisky předloženými stavebníkem. Nutno zdůraznit, že stavebník nepředložil žádná stavebně technická řešení, kterými by řešil právě námitky žalobců. Odborná stanoviska a studie, byť vyhotoveny autorizovanými inženýry v oboru, nemohou suplovat stavebně technická řešení konkrétní problematiky a namítaných věcí. Navíc tato stanoviska a studie berou v úvahu jiné hodnoty (v případě oslunění a vstupu světla do obytné části domu), než které jsou ve skutečnosti na obytném domě žalobců.
9. Z výroků obou rozhodnutí není zcela zřejmé, jakými podklady se správní orgány při

jejich rozhodování řídily, neboť jejich skutkové závěry jsou převážně spekulativní a nezohledňují tvrzení žalobců. Rozhodnutí jsou tak pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelná.

10. Žalovaným bylo nejprve vyhověno odvolání žalobců v plném rozsahu a věc byla vrácena k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně. Tímto rozhodnutím tak žalovaný *de facto* potvrdil vytýkané vady řízení správního orgánu prvního stupně pro jeho nezákonný postup co do vypořádání se s námitkami žalobců. Po zahájení nového územního řízení nebyla stavebníkem, žadatelem o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, nikterak doložena změna poměrů, která by vedla k odstranění namítaných vad řízení ze strany žalobců. Přes shora uvedené však žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím o zamítnutí odvolání v plném rozsahu a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí.
11. Na základě výše uvedeného žalobci rozporovali postup rozhodujících správních orgánů při vypořádávání se s námitkami žalobců uplatněnými v rámci správního řízení specifikovaných níže.
12. Stavební záměr stavebníka neodpovídá zcela zjevně dle doložené projektové dokumentace rozměrově, hmotově, členěním oken a dveří co do srovnání s původní stavbou kovárny, ani obytnému stavení - menšímu než kovárna, obě zbořeny v 60. letech.
13. Správní orgán se nevyrovnal s umístěním shora uvedené stavby garáže SDH co do blízkosti k obytnému domu žalobců v souvislosti s platnou legislativou, když ta stanoví pro nové stavby zcela jasná kritéria právě požadovaného odstupu staveb. Při nerespektování odstupu staveb zcela jistě dojde ke zhoršení komfortu bydlení žalobců, a to podstatným způsobem, když nedodržení odstupu staveb představuje v důsledku omezený vstup světla do domu a celkově jeho oslunění. Tento stav je v případě povolení záměru stavebníka správním orgánem nenávratně odstranitelný. Na základě shora uvedeného je zcela zjevně zřejmé, že žalovaný nepostupoval dle ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v platném znění, stanovující nutné vzájemné odstupy staveb.
14. Co se týče hydrogeologického posouzení záměru stavebníka, i v tomto bodě byl namítán postup správního orgánu, který se nedostatečně zabýval především ohrožením vodních zdrojů v souvislosti s provozem garáží těžké techniky a se specifickou manipulací s hasební technikou. Ustanovení stavebního zákona, především pak ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb., v platném znění zcela konkrétně vymezuje odstupy, resp. nejmenší možné vzdálenosti studny jakožto vodního zdroje od zdrojů možného znečištění. Ze shora uvedeného a především z projektové dokumentace stavebníka je zcela jasné, že vodní zdroje na pozemku č. x jsou od možného zdroje znečištění vzdáleny pouze 2 metry, resp. 1 metr od pozemku č. x. Žádné ustanovení shora uvedené vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj nepřipouští takto malou vzdálenost zdroje možného znečištění od vodního zdroje. Nutno podotknout, že vyhláška jasně uvádí slovní spojení „možného znečištění“, nikoliv, jak ve svém odůvodnění uvádí žalovaný, přímé znečišťování. K možnému znečištění v blízkosti vyskytujících se vodních zdrojů provozem garáže těžké techniky zcela zjevně dojít může.
15. Co se týče vypořádání správního orgánu v souvislosti s touto námitkou v průběhu správního řízení, je zcela nepochybné, že správní orgán supluje své rozhodnutí jakýmiisi studiemi dodanými stavebníkem, které navíc vychází ze stavebních norem (pro standardizované stavby) např. co do velikosti oken a nerespektují tak individualitu

instalovaných špaletových oken v domě žalobců, které byly instalovány v souladu se stavebními předpisy o kulturních památkách.

16. Správní orgán se dále nevyrovnal s námitkou žalobců o vyhlášení památkové rezervace - x. Výše uvedené vyhlášení památkové rezervace z 90. let minulého století vycházelo především z potřeby zachování vesnického - skanzenového rázu náměstí, či návsi tehdy samostatné obce x. Na základě dochované fotodokumentace a dalších prokazatelných dokumentů o stavu Koterovské návsi bylo po vyhlášení památkové rezervace citlivě zasahováno do práv eventuálních stavebníků, kterým byl zcela zjevně diktován postup při prováděných změnách či opravách staveb v rámci památkové rezervace. Tak tomu příkladem bylo i v instalaci zmíněných oken žalobců. Nelze se tedy ztotožnit s odůvodněním žalovaného k této námitce, že žalobci údajně souhlasili s menší velikostí oken vědomě, když požádali o dotaci při prováděné rekonstrukci.
17. V souvislosti s vyhlášením rezervace byl prováděn i záměr hasičské zbrojnice x v 90. letech, který maximálně využil prostory zbrojnice a užitnosti a potřeby objektu v souvislosti s umístěním této zbrojnice v památkové rezervaci. Správní orgán tak při svém rozhodování nepostupoval v souladu se zákonnými ustanoveními, zejména s ustanovením § 9 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů.
18. Jistou změnu stavu kulturních památek lze v tomto případě spatřovat nejen v souvislosti se shora uvedenou námitkou vodních zdrojů a jejich možného znečištění, ale i v souvislosti s provozem na pochozím prostoru na pozemku č. x, který z dosavadní šíře 12,2 m záměr stavebníka zmenšuje na pouhých 6 metrů, v souvislosti se značnou hlukovou imisí, s významným pohybem osob při jarmarcích, soutěžích a jiných společenských akcích, ale i se samotným provozem garáží, nájezdu těžké techniky do těchto prostor a manipulací s hasební technikou.
19. Z výše uvedených důvodů se žalobci domáhali zrušení napadeného rozhodnutí.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 15. 1. 2018, v němž stručně shrnul žalobní námitky a uvedl k nim následující.
21. Námitky uplatněné v žalobě žalovaný považoval za nedůvodné. V odvolacím řízení odvolací orgán přezkoumává postup stavebního úřadu v daném správním řízení a mimo jiné posuzuje, jakým způsobem se stavební úřad vypořádal s námitkami uplatněnými účastníky prvostupňového řízení. Takové posouzení žalovaný provedl. Vzhledem k tomu, že žalobci v odvolání namítali především způsob, jakým se stavební úřad vypořádal s jejich námitkami, posuzoval žalovaný v odvolacím řízení vypořádání námitek. Vzhledem k tomu, že se způsobem vypořádání námitek stavebním úřadem ztotožnil, v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Tento postup není nezákonný, protože prvostupňové i odvolací řízení tvoří jeden celek, a proto žalovaný považuje své rozhodnutí za přezkoumatelným způsobem odůvodněné a vydané v souladu s právními předpisy.
22. Z těchto důvodů žalovaný navrhl žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

23. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

24. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
26. Při jednání před soudem dne 4. 9. 2019 zástupce žalobců i žalovaný setrvali na svrhu rekapitulované argumentaci. Osoba zúčastněná na řízení se jednání nezúčastnila. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Stran rozsahu přezkumu žalobních námitek soud primárně připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námítky odvolací, jakož i na nejruznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.
28. Právě uvedená kritéria žalobních námitek nesplňují tvrzení, podle kterých *„odborná stanoviska a studie, byť vyhotoveny autorizovanými inženýry v oboru, nemohou suplovat stavebně technická řešení konkrétní problematiky a namítaných věcí“, přičemž „tato stanoviska a studia navíc berou v úvahu jiné hodnoty (v případě oslunění a vstupu světla do obytné části domu), než které jsou ve skutečnosti na obytném domě žalobců.“* Soud k tomu konstatuje, pokud chtěli žalobci obsahově zpochybnit odborná stanoviska autorizovaných inženýrů, nepostačilo pouze uvést, že neberou v potaz „jiné hodnoty“ (ať už se týkaly čehokoliv). Žalobní námitka, má-li být dostatečně vypořádána, musí být

konstruována tak, aby soud mohl poměřit „něco k něčemu“. Tady však chyběly jakékoliv konkrétní údaje, které by mohly být posouzeny. Námitka proto nemohla být relevantně vypořádána.

29. Stejně obecné, a prizmatem uvedených nároků na žalobní bod nedostatečné, je i další tvrzení, podle něhož „z výroků obou rozhodnutí není zcela zřejmé, jakými podklady se správní orgány při jejich rozhodování řídily, neboť jejich skutkové závěry jsou převážně spekulativní a nezohledňují tvrzení žalobců“, a tak „rozhodnutí jsou tak pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelná“. Soud k tomu jen ve stručnosti uvádí, že i zde postrádá ze strany žalobců cokoliv konkrétního. Nadto, podklady, kterými se správní orgán řídil při rozhodování, jsou obsahovou náležitostí nikoliv výroku rozhodnutí, ale jeho odůvodnění.
30. Jako nedůvodnou soud shledal i námitku, podle které „stavební záměr stavebníka neodpovídá zcela zjevně dle doložené projektové dokumentace rozměrově, hmotově, členěním oken a dveří co do srovnání s původní stavbou kovárny, ani obytnému stavení - menšímu než kovárna, obě zbořeny v 60. letech.“ Podobně jako v předešlých případech, žalobci neuvedli žádné konkrétní údaje, tvrzení o tom, že stavební záměr neodpovídá „zcela zjevně“ nepostačuje. Ani tato námitka nemohla být proto relevantně vypořádána.
31. Dále, žalobci se mýlí v tom, že žalovaný se „nevyrovnal s umístěním shora uvedené stavby garáže SDH co do blízkosti k obytnému domu žalobců v souvislosti s platnou legislativou, když ta stanoví pro nové stavby zcela jasná kritéria právě požadovaného odstupu staveb“ a „nepostupoval dle ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v platném znění, stanovující nutné vzájemné odstupy staveb.“
32. Správní orgány obou stupňů se s touto námitkou vypořádaly. Stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí na str. 12 uvedl toto: „Toto ustanovení nelze v tomto případě uplatnit, jelikož § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., v platném znění se týká vzájemných odstupů staveb pro bydlení. V tomto případě se jedná o odstupovou vzdálenost mezi nebytovým prostorem SO 01 a stavbou pro bydlení. V tomto případě se uplatní požadavek § 25 odst. 4, dle kterého jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn. Z předložené přílohy č. 5 - Denní osvětlení sousedních objektů vyplývá, že tento požadavek je splněn.“. A žalovaný se pak s tímto názorem ztotožnil, což vyjevil na str. 7 napadeného rozhodnutí. Žalobci přesně neuvedli, v čem považují úvahy správních orgánů v tomto směru za vadné, nedostatečné či nepřiléhavé. Za těchto okolností proto nelze než uzavřít, že správní orgány se s uvedenou námitkou vypořádaly.
33. Žalobci dále namítali nedostatečnost stran toho, jak se správní orgán zabýval především ohrožením vodních zdrojů v souvislosti s provozem garáží těžké techniky a se specifickou manipulací s hasební technikou.
34. Podle § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí: *Studna individuálního zásobování vodou (dále jen „studna“) musí být situována v prostředí, které není zdrojem možného znečištění ani obrožení jakosti vody ve studni, a v takové poloze, aby nebyla ovlivněna vydatnost sousedních studní* [odst. 1]. *Nejmenší vzdálenost studny od zdrojů možného znečištění je stanovena podle druhu možného zdroje znečištění pro málo propustné prostředí takto: a) žumpy, malé čistírny, kanalizační přípojky 12 m, b) nádrže tekutých paliv pro individuální vytápění umístěné v obytné budově nebo samostatné pomocné budově 7 m, c) chlévy, močůvkové jímky a hnojiště při drobném ustájení jednotlivých kusů hospodářských zvířat 10 m, d) veřejné pozemní*

komunikace 12 m, e) individuální umývací plochy motorových vozidel a od nich vedoucí odtokové potrubí a strouhy 15 m [odst. 2]. Nejmenší vzdálenost studny od zdrojů možného znečištění je stanovena podle druhu možného zdroje znečištění pro prostupné prostředí takto: a) žumpy, malé čistírny, kanalizační přípojky 30 m, b) nádrže tekutých paliv pro individuální vytápění umístěné v obytné budově nebo samostatné pomocné budově 20 m, c) chlévy, močůvkové jímky a hnojiště při drobném ustájení jednotlivých kusů hospodářských zvířat 25 m, d) veřejné pozemní komunikace 30 m, e) individuální umývací plochy motorových vozidel a od nich vedoucí odtokové potrubí a strouhy 40 m [odst. 3].

35. Z citace § 24a vyhlášky č. 501/2006 Sb. je zřejmé, že garáž není považována za možný zdroj znečištění, což stavební úřad konstatoval na str. 14 prvoinstančního rozhodnutí. A dále k věci na str. 14 a 15 uvedl toto: „(...) Konkrétně jsou navržena tato technická opatření: - povrchová úprava podlahy garáží bude provedena jako odolná proti působení a průniku a ropných látek; - vnitřní kanalizace v objektu novostavby bude provedena jako celosvařovaná v materiálu PE – odpadní; - na venkovních plochách nebude probíhat parkování vozidel, všechna vozidla budou parkovat v garáži; - dešťové vody ze střech a zpevněných ploch budou odváděny nově vybudovanou dešťovou kanalizací. Otázkou možného ohrožení okolních studní vlivem umístění záměru se zabýval též vodoprávní úřad Odboru životního prostředí MMP, který ve svém závazném stanovisku ze dne 10.8.2016 pod sp.zn.SZ MMP/184944/16 uvádí, že záměr je z hlediska zájmů chráněných podle vodního zákona možný. V hydrogeologickém posudku z července 2016 vypracovaného Mgr. P.H., který je opatřen razítkem odborně způsobilé osoby Mgr. M.P. je konstatováno, že výstavbou záměru nedojde ke změně hydrogeologických poměrů v zájmové oblasti. (...) Dále je v posudku konstatováno, že na venkovních plochách nebudou parkovat vozidla (ve vzdálenosti do 10 m od studní nebude probíhat ani krátkodobé stání vozidel). Z projektové dokumentace vyplývá, že veškeré automobily hasičů, tj. 2 x Avia, 1 x Tatra budou odstavovány v garážích, tudíž se nepředpokládá, že bude docházet k odstavování vozidel na zpevněných plochách v blízkosti studní. V závěru posudku je dále konstatováno, že provedením stavby nedojde ke zvýšení nebezpečí pro stávající domovní studny, rizika negativního ovlivnění kvality podzemní vody budou naopak snížena. (...)“. Z výše uvedené vyplývá, že záměr nebude podstatně omezovat obvyklé užívání sousedních staveb v míře nepřiměřené místním poměrům.“. Žalovaný pak na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí vyjevil mj. toto: „Ke zmíněnému v podaném odvolání, že opatření uvedená v rozhodnutí, týkající se podmínek ochrany studny, respektive možného znečištění vody ve studni, odvolací orgán uvádí, že tyto skutečnosti jsou uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve vypořádání s podklady rozhodnutí a též ve vypořádání s námitkami uplatněnými v řízení, přičemž tato uvedená opatření vychází z předložené dokumentace a lze z nich dovodit, že nedojde ke zvýšení nebezpečí pro stávající studny a že rizika negativního ovlivnění kvality podzemní vody budou naopak snížena.“. Soud je toho názoru, že správní orgány se s podstatou námítky vypořádaly dostatečně a námitku neshledal důvodnou.
36. Namítají-li žalobci dále, že správní orgán supluje své rozhodnutí jakýmsi studiem dodanými stavebníkem, které navíc vychází ze stavebních norem (pro standardizované stavby) např. co do velikosti oken a nerespektují tak individualitu instalovaných špaletových oken v domě žalobců, které byly instalovány v souladu se stavebními předpisy o kulturních památkách, pak musí soud opakovaně konstatovat, že námitka postrádá jakákoliv konkrétnost. Není zřejmé, co žalobci míní kategorií „jakési studie dodané stavebníkem“. Bez toho ovšem nelze námitku relevantně vypořádat, soud totiž nemůže posoudit, jaký závěr či údaj je správný či naopak vadný.

37. Poslední blok námitek obsahoval tvrzení o tom, že se „správní orgán nevyrovnal s námitkou žalobců o vyhlášení památkové rezervace – x“, když „se nelze ztotožnit s odůvodněním žalovaného k této námitce, že žalobci údajně souhlasili s menší velikostí oken vědomě, když požádali o dotaci při provádění rekonstrukci“ a „správní orgán tak při svém rozhodování nepostupoval v souladu se zákonnými ustanoveními, zejména s ustanovením § 9 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů. Tato tvrzení žalobci doplnili o přesvědčení, že „jistou změnu stavu kulturních památek lze v tomto případě spatřovat nejen v souvislosti se shora uvedou námitkou vodních zdrojů a jejich možného znečištění, ale i v souvislosti s provozem na pochozím prostoru na pozemku č. x, který z dosavadní šíře 12,2 m záměr stavebníka zmenšuje na pouhých 6 metrů, v souvislosti se značnou hlukovou imisí, s významným pohybem osob při jarmarcích, soutěžích a jiných společenských akcích, ale i se samotným provozem garáží, nájezdu těžké techniky do těchto prostor a manipulací s hasební technikou“. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil.
38. Podle § 9 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, platí: *Organizace a občané, i když nejsou vlastníky kulturních památek, jsou povinni si počínat tak, aby nezpůsobili nepříznivé změny stavu kulturních památek nebo jejich prostředí a neohrožovali zachování a vhodné společenské uplatnění kulturních památek.*
39. Stran vypořádání poslední námítky soud především konstatuje, že žalobci jako odvolací námitku explicitně neuplatnili tvrzení o „vyhlášení památkové rezervace – x“. Pak ovšem těžko klást k tíži žalovanému správnímu orgánu, že se nevypořádal s něčím, co nebylo namítáno. Velikost oken byla namítána v souvislosti s námitkou nedostatečného oslunění (k tomu viz str. 2 odst. 3 a 4 odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí) a tato problematika byla správními orgány v té souvislosti řešena. A namítaný rozpor s § 9 odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb. soud neshledal. Z ničeho totiž není zřejmé, v čem by mohl provoz umístované stavby způsobit oním ustanovením předvídané nepříznivé změny stavu kulturních památek nebo jejich prostředí a ohrožení zachování a vhodného společenského uplatnění kulturních památek.
40. Vzhledem k tomu, že žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou, soud žalobu ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. Soud pro úplnost uvádí, že neprovedl žalobci navržené důkazy (vypracování znaleckých posudků stran oslunění stavby žalobců a hydrogeologických poměrů, dobové fotografie, další pamětní dokumenty, studie o oslunění a vstupu světla na obytný dům), neboť by to bylo, vzhledem k důvodům, které vedly soud k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.

[V] Náklady řízení

42. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.
43. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, bylo rozhodnuto tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. 9. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu